

ПРОТОКОЛ

№ 62

гр. Пазарджик , 25.05.2021 г.

ОКРЪЖЕН СЪД – ПАЗАРДЖИК, I НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ в
публично заседание на двадесет и пети май, през две хиляди двадесет и първа
година в следния състав:

Председател: Александър Л. Александров

Членове: Ирина А. Джунева
Кристина Л. Пунтева

при участието на секретаря Нели И. Вългарова
и прокурора Ангел Димитров Панков (ОП-Пазарджик)
Сложи за разглеждане докладваното от Ирина А. Джунева Въззивно
наказателно дело от общ характер № 20215200600247 по описа за 2021
година.

На именното повикване в 11:04 часа се явиха:

Не се явяват жалбоподателите-подсъдими С. С. Д. и А. П. А., и техните
защитници – редовно уведомени. От адв. К. е постъпила молба, в която ни
уведомява, че подсъщитният му пътува от гр. В., а самият той за същия час е
ангажиран по друго дело. Моли да бъде изчакан или делото да се насрочи за
друг час след обяд.

С оглед молбата, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ОТЛАГА делото за днешна дата за явяване на подсъдимите и
защитника.

На второ повикване в 11:06 часа се явяват защитниците адв. К. и адв.
К.а. не се явяват двамата подсъдими, които са редовно уведомени по телефон.

За Окръжна прокуратура – Пазарджик се явява прокурор П..

ПРОКУРОР: Да се даде ход на делото.

АДВ. К.: Да се даде ход на делото.

АДВ. К.А: Да се даде ход на делото.

Съдът намира, че не съществува законова пречка за даване ход на делото, поради което

ОПРЕДЕЛИ:

ДАВА ХОД НА ДЕЛОТО:

НЕ ПОСТЪПИХА ИСКАНИЯ ЗА ОТВОД НА СЪСТАВА НА СЪДА, СЕКРЕТАРЯ И ПРОКУРОРА.

ДОКЛАДВА СЕ ДЕЛОТО от съдията-докладчик.

ПРОКУРОР: Поддържам протеста частично и в този смисъл оспорвам жалбите в определен аспект. Няма да соча доказателства.

АДВ. К.: Оспорвам протеста. Поддържам жалбата. Нямам доказателствени искания.

АДВ. К.А: Оспорвам протеста. Поддържам жалбата. Нямам доказателствени искания.

Съдът намира, че делото е изяснено от фактическа страна, поради което

ОПРЕДЕЛИ:

ПРИКЛЮЧВА СЪДЕБНОТО СЛЕДСТВИЕ И

ДАВА ХОД НА СЪДЕБНИТЕ ПРЕНИЯ:

ПРОКУРОР: Уважаеми окръжни съдии, поддържам протеста частично досежно искането за изменение на присъдата на А.. Искането в протеста е вместо глоба да се постанови осъдителна присъда.

Приемам, че доводите, които са изложени в протеста в този аспект, са основателни. Подсъдимият безцеремонно се е държал с двамата полицаи в присъствието и на други лица наблизо. Събрани са доказателства, че единият от полицаите – Р., е сменил работата си, преместил се е на друго място, неудобно му е било от хората, които са били на място и са били свидетели на този инцидент. В този смисъл именно поддържам протеста за изменение на

присъдата на А. - от наложеното му наказание „глоба“, да се наложи наказание за деяние по чл. 271 от НК, при условията на чл. 66 от НК, както е поискано в протеста.

Що се отнася за Д., не поддържам протеста относно искането за осъдителната му присъда. Налице са доказателства, и едно от сериозните, които аз смятам, че е, макар че първоинстанционният съд е направил извода, че Д. със сигурност е знаел, че на номера на този автомобил е била отразена дата и време, до което може да се управлява този автомобил. Смятам, че подс. Д. на първо място не е длъжен да чете датата на транзитния номер, до която има право да се управлява. Освен това, е получил информация от другия подсъдим А., че автомобилът е изряден, всичко е изрядно по отношение на документите му и по отношение на транзитните му номера. Ето защо не поддържам протеста относно искането за осъдителната му присъда.

АДВ. К.А: Уважаеми окръжни съдии, аз ще Ви моля да отмените първоинстанционната присъда, като неправилна и незаконосъобразна, постановена при изключителен превратен и избирателен анализ на събраните доказателства, поради което ще Ви моля, още в самото начало, за една оправдателна присъда по отношение и на двамата подсъдими, тъй като считам, че с оглед и тези допуснати съществени процесуални нарушения, са допуснати и нарушения на материалния закон.

Още в самото начало държавното обвинение дава изцяло вяра, и самият обвинителен акт представлява един своеобразен „копи-пейст“ на свидетелските показания на двамата полицаи П. и Р.. Оттам неправилно в своите мотиви първоинстанционният съд е застъпил, че двамата полицаи нямали никакви лични мотиви да приписват на подсъдимите каквито и да било престъпления, както и че нямали повод за отмъщение. Тук искам да отворя една скоба и да опиша точно тези лични мотиви, които първоинстанционният съд не съзря и не възприе поради обстоятелството, че изцяло дискредитира обясненията и на двамата подсъдими, а те се съдържат именно там. Още в самото начало в своите обяснения А. заявява, каква е причината той да отиде при автомобила „Крайслер“, който е бил паркиран на бензиноколонката. Той е възприел полицаия – свидетелят Р. с нож в ръка да се опитва да свали номерата на колата, при което А. го е попитал какво прави и

започнал да му обяснява, че тази кола е негова, като Р. му отвърнал с изречение: „Ако не се беше правил на луд, щяхме да решим проблема по друг начин“ . Съответно при този провокативен изказ на полицаия, моят подзащитен не си е замълчал и му е отговорил: „По какъв начин ще решим проблема? С парите“ . Ето, точно от тук идва тази грешна интерпретация на първоинстанционния съд относно възникването на агресивното поведение на моя подзащитен А.. А. не е провокиран от свалянето на номерата и агресивното поведение не идва от него. Агресивното поведение идва именно от Р., който въз основа на твърдението на А., който, видите ли, си е позволил да отвръща на орган на реда и е отказал съответно да решат проблема „по друг начин“.

Неправилно съдът изцяло дискредитира обясненията и на двамата подсъдими, както и свидетелските показания на В.П. и Л.Я.. По отношение на обясненията, съдът възприе, че същите представляват само и единствено самозащитна теза и не кореспондират с доказателствата, като единствени доказателства, това са свидетелските показания на двамата полицаи. По отношение на Я. и П. – техните показания били противоречиви, без да съпоставят в какво точно се състоят противоречията в тези двама свидетели.

Никъде първоинстанционният съд не анализира въпросите и анализа на защитата относно бездействието на разследващите органи и на прокуратурата относно събирането на най-важните доказателства, а именно: видеозаписите от ОМВ и видеозаписите от служебния автомобил на двамата полицаи. И как един процес, който по съществото си представлява бързо производство, беше превърнат в наказателен процес като за убийство. На тези въпроси на защитата и на анализа съдът не отговори. Но аз ще ги поставя и тук.

Единствената причина тези камери да не бъдат събрани е съвсем целенасочено, защото, вместо да установят твърдяното и изложеното от свид. П. и изложеното в обстоятелствената част на обвинителния акт провокативно действие на А., щеше да се установи абсурдното и арогантно действие на Р.. Съвсем целенасочено и съзнателно тези камери бяха поискани чак в съдебно производство и съответно с очаквания от нас отговор, че точно тези записи не се пазят след 3 години.

Неправилно първоинстанционният съд прие в мотивите си, че двамата

полицаи, след като са възприели въпросния автомобил, са влезли в бензиностанцията и са потърсили кой е собственик, след което са излезнали, тъй като никой не им е отговорил, и изчакали навън. Но тук съдът си избира тази теза. В обстоятелствената част на обвинителния акт се вижда, как „копи-пейст“ се възприемат противоречивите показания на двамата - П. и Р., като в 4-ия и 5-ия запис се вижда, че: първо се твърди, че полицейските органи са били на бензиностанцията и са възприели същия автомобил, а в следващия абзац се вижда съвсем друго – че те са го възприели след като той вече е бил паркиран.

Ето затова казвам, че тези противоречия и тези крещящи сведения на полицаите бяха безусловно приети от първоинстанционния съд, а те се виждат осезаемо.

На следващо място, съдът не възприе никъде в мотивите си, как през цялото време А. не е бил арогантен, а се е опитвал да обясни на полицаите, че актът трябва да бъде съставен на него, а не на С.Д., тъй като С.Д. не е имал ни най-малка представа, че регистрационните табели - транзитните номера - са изтекли, че единствената вина за това, че той не знае, както и че самият А. не знае, е че той е закупил автомобила така. Това се възприема в неговите обяснения и в обясненията на С.Д., които съдът дискредитира.

Изключително лаконично първоинстанционният съд е възприел в мотивите си момента на отваряне на вратите на въпросния полицейски автомобил, като е приел, че вратата е била отворена към мястото на Р.. Това въпросно отваряне на тези врати така и не се установи по безспорен и несъмнен начин. Още в обвинителния акт прокуратурата не е конкретизирала, а е застъпила тезата, че А. се е опитал да отвори някоя от вратите, но коя – не се знае.

По отношение на свидетелските показания на П. и Р., тук осезаемо вече се вижда ескалацията от момента на подаването на сигнала на датата на инцидента на дежурния, през преминаването на докладните и сведенията, двата разпита на Р. и П. в досъдебното производство, та се стигне до разпитите им в съдебна фаза.

През цялото това време до досъдебното производство никъде не се

споменава за опити и каквото и да било, свързано с начин на отваряне на врати на автомобила от страна на А.. В този момент вече много удобно, може би, научени от някой, че това ще окаже влияние върху установяване на изпълнителното деяние по чл. 270 от НК, се появиха тези опити да бъдат отваряни врати.

Беше зададен въпроса и на прокуратурата (риторичен, разбира се) и на свидетелите П. и Р. – какво означава „опити да бъде отваряна вратата“? Врата ще опита да бъде отворена съответно, ако някой отвътре я държи, а друг отвън я дърпа. *„При няколкократното задаване на въпроси, единият от свидетелите се усети и успя да се заключи“*. До това се стигна в показанията му чак в съдебна фаза. Същият заяви, че: много бил притеснен за живота си, както на себе си, така и на своето семейство и затова се заключил, като ескалацията достигна дотам, че: *„А. вече тропаше по капака на автомобила и крещеше: „Отворете! Отворете!“*.

Никъде обаче първоинстанционният съд не анализира нито едно от тези крещящи противоречия, а единствено прие, че вратата е отворена от към страната на Р.. Никъде първоинстанционният съд не анализира едни доказателства, които също са в подкрепа на тезата ни, че подобно отваряне на врати не е имало, а в снимковия материал, който представихме пред първоинстанционния съд, и за който не е необходимо изготвянето на експертиза, с просто око се вижда, че предните стъкла на полицейския автомобил са отворени. От досъдебното производство това се потвърждава и от показанията на свид. П. на лист 114 от досъдебно производство, където тя заявява, че през отворените прозорци на вратата полицаите са разговаряли с тях по време на съставянето на акта. Ето тук не виждам житейската логика, защо А. ще се опитва да отваря вратите, при положение, че стъклата на колата са отворени. И колко точно са изплашени, че са се заключили, но за сметка на това пък прозорците са им отворени. Съдът никъде не възприе в мотивите си и другия анализ на защитата относно тези твърдения за тази страшна развила се ситуация, а именно: дали А. и Симеонов щяха да си тръгнат само с един съставен акт или може би при така твърдяната фактическа обстановка А. щеше да е проснат на средата на бензиностанцията с белезници на ръцете и щяхме да сме от дясната страна отново, но за много по-тежко престъпление, а не по чл. 270 от НК.

Никъде в мотивите си първоинстанционният съд отново не анализира анализа на защитата по отношение на това, на какво правно основание Р. е посещавал бензиностанцията и е гледал камерите след инцидента. И защо никъде, след като е гледал камерите след инцидента, отново не се говори за провокативното поведение на А., а се твърди само и се установява, че Крайслера е управляван от Д.? Аз отново ще отговоря на този риторично зададен въпрос. Защото няма такова поведение, затова не се твърди за такова нещо. Изключваме на какво правно основание Р. ще посещава бензиностанцията и ще гледа камерите.

Необяснимо за мен и неправилно първоинстанционният съд дискредитира показанията на свид. В.П. от досъдебното производство, като прие, че тези от съдебна фаза са по-убедителни „в полза на полицаите“, като съдът се позова, че тя никъде не заяви в съдебна фаза, че полицаят Р. е отправял към А. изреча: *„Ако нямаше камери, щеше да си събираш кокалите“*. След прочитането, обаче, по надлежния ред на показанията от досъдебното производство свидетелката потвърди, че това е било така, но въпреки това съдът прие, че не била много убедителна и затова ги дискредитира.

В тази насока съдът дискредитира и показанията на свид. Я., защото той не казал, че тези реплики са отправени в единствено, а заявил, че са отправени в множествено число. Ето, затова съдът прие, че тези реплики са измислени от тези свидетели, неправдоподобни са и са приписани на Р. само заради това, че той говорел в множествено число, а не в единствено число.

По отношение на изненадващите за мен, приети от съда за безупречни показания на свидетелката Б.: свидетелката Б. много удобно след 3 години, в полза на полицаите, се сети, че на влизане в кухнята, докато била вътре чула, че наистина полицаите били задали въпроса: На кой е колата отвън? Въз основа на тези показания на тази свидетелка, съдът прие, че всички останали свидетели са неправдоподобни, лъжат и не казват истината, не само за този въпрос, а изобщо за цялата ситуация. След като отричат, че този въпрос бил чул, съдът прие, че техните показания са неправдоподобни и нелогично и за останалата ситуация отвън, на която изобщо пък тази свидетелка не е присъствала. Но има и друга свидетелка на бензиностанцията – свид. М., за

която съдът побърза да приеме, че нейните показания са неотносими към случая. Тя също е била на касата. Тази свидетелка не е чула такъв въпрос, не е чула и не е възприела подобен инцидент, развиващ се вълна пред бензиностанцията. Ето, затова считам, че съдът тук изключително пристрастно дискредитира нейните показания като неотносими, просто и елементарно, защото не са в полза на органите на реда.

По отношение на мотивите на съда относно осъдителната присъда на А. и факта, че в крайна сметка, че той е извършил изпълнителното деяние на вмененото престъпление, и че съдът не възприема тезата, че въпреки, че полицаите са съставили акта и са връчили електронните фишове на А., това не изключвало съставомерността на деянието, тъй като той бил създал спънки и затруднения. Но не става ясно какви са тези спънки и затруднения. По-надолу съдът прима, че поради това, че 40 минути свидетелите П. и Р. са изготвяли акта, това било единствената причина да се приеме, че поради поведението на А., това означава, че той е извършил това изпълнително деяние. Но аз ще Ви моля да се взрете в показанията на самия полицаи. При зададен от защитата въпрос: „Колко време трае тази проверка?“, самият полицаи отговори - около 30-40 минути, тъй като разпечатването на електронните фишове е продължило дълго. В такъв случай съдът изпада в едно крещящо противоречие сам със себе си. Единственият им свидетел, на който той се позовава, твърди, че продължителността е 40 минути, а съдът приема, че тази продължителност е в резултат на А..

По отношение на С.Д., отново не мога да се съглася с изводите на първоинстанционния съд, че неговите обяснения не следвало да се кредитират и не следвало да им се дава вяра, тъй като той знаел, че регистрационните табели са с изтекъл срок, тъй като документите се намирали в А.. Отново съдът изпада в едно противоречие. От обясненията и на А. и на С.Д. се установява, че документите наистина са били в А., единствено „Гражданската отговорност“ е била в Д.. Д. заяви, че не знае как се четат транзитни номера, никога не му е била поставена задача да чете транзитни номера, но въпреки това съдът прие, че това било едва ли не негово задължение, като същевременно с това, дори самият съд не знаеше как се четат тези номера и искаше разяснения от КАТ, за да се установи. Житейски погледнато, дори и аз в 11 часа вечерта, едва ли бих се загледала на

тъмночервения фон с тънко изписан черен шрифт в годината на транзитните номера. Единствената ми мисъл по това време на денонощието е как ще мина 500 км без да заспя и да стигна от точка А до точка Б. А това е била единствената функция на С.Д. – да прекара колата срещу съответното заплащане. Тук се изключва този умисъл и съдът не доказва въз основа на какво доказателство прие, че този умисъл се съдържа в съзнанието на С.Д.. Ето защо, аз считам, че основанието, на което беше оправдан, не следва да е това, че е малозначителен случая, а това, че няма умисъл. А липсата на този умисъл изключва съставомерност на това деяние.

Предвид на изложеното, моля за оправдателна присъда и по отношение на А.А. и по отношение на С.Д.. Изцяло се придържам към съображенията, изложени и в двете въззивни жалби, както на адв. К., така и по отношение на Д.. И алтернативно моля за приложението на чл. 78а от НК, в случай че не бъде оправдан, както и моля да не бъде отнемано свидетелството му за управление.

АДВ. К.: Уважаеми окръжни съдии, поддържам изложените съображения. Аз ще Ви моля, по отношение на подзащитния ми А. да уважите въззивната жалба и да постановите нова присъда, с която да го оправдаете. Аз знам, че това, което ще говоря, ще стигне до знанието на първостепенния съд и не го крия, както и в първоинстанционния съд.

По време на цялото дело имаше едно толерантно отношение към полицейските служители. Полицейските служители, и по-конкретно свид. Р. влезе с предварително подготвени и написани показания и той си ги чете. Не, че има пречка. Той знаеше за какви обстоятелства да говори, за разлика от съдържанието на докладните записки, които той беше писал. Защо? В докладните записки, които представляват официален документ, които той е писал, никъде не пише, че някой с нещо му е пречил да изпълни задълженията си. Точно обратното. Имали провокативно поведение. Освен това, този свидетел заместваше прокурора в съдебното заседание. Той извърши работата на прокуратурата и прокурорът беше по-пасивен, отколкото в показанията си този свидетел, което биеше на очи. Аз съм го заявявал не един и два пъти, а сигурно и пред Вас, има го и в пледоарията ми, ще го кажа и сега: почти няма голямо престъпление без участието на полицейски служител (не визирам

сегашната обстановка в П. и т.н.). Тук се даде пълна вяра на полицейските служители. Ще Ви моля да уважите съображенията на колежката относно превратното тълкуване на тези гласни доказателствени средства в сравнение с останалите. На какво основание този полицаи след това имаше фактическата и правна възможност да гледа видеозаписите на бензиностанцията, когато се получи в делото отговор от управителя на тази бензиностанция, че никой не може да ги гледа без предварително разрешение. Ако това става от служители на МВР, трябва да има предварително искане по надлежна процедура. Тогава на какво основание са гледани тези записи? Основанието е личните познанства на тези полицаи, които постоянно обслужват тази част от Автомагистрала „Т.“ със служителите на тази бензиностанция. Те на това основание са осигурили достъп да се гледат, но ако ги имаше тези записи - така, както се твърди, защо не се иззеха и защо не се осигуриха, а се чакаше да бъдат изтрети, за да може единственото доказателствено средство да бъдат показанията на свид. Р.. Да отидем на полицейския автомобил с 3 камери, които също записват цялата обстановка. Тук свидетелите, които са чули този израз на свид. Р.: „Ако нямаше камери, щеше да си събираш костите“ - ето това е накарало да бъдат да не бъдат изискани тези записите от специалните органи, които ги съхраняват в С.. Взрете се в показанията на този свид. Р.: „Дознателите ни искаха дела за автомобили без регистрация или с изтекла регистрация“. Ето го мотивът да се скалпи това дело. Съзнавам изразът „скалпи“, защото никъде в предходните писмени доказателства няма основания за пречене. Но нека да видим какво представлява преченето, дори и в тази форма, в която го описва прокуратурата, макар и противоречиво, в обвинителния акт. Опит да се отваря врата на полицейска врата – не отваряне. И с какво този опит е затруднил вътре полицаите, които вече в продължение на 30-40 минути проверяват по системата и принтират актовете на моя подзащитен. С какво другото действие, което се твърди, което ще моля да не възприемете, че е доказано с оглед изключителната заинтересованост на полицейския служител - тропането по капака, е пречило? И с последното действие, с което моят подзащитен е бил пречел, е, че ги снимал с телефона. С какво тези фактически действия са пречили? Цитирал съм многобройна практика на Върховния съд относно същността на изпълнителното деяние на преченето. Не е необходимо да ги приповтарям, защото съм повече от убеден, че са Ви известни тези решения. Цитирал съм ги, може да направите справка

с оглед да проверите моята коректност, дали това е така.

По отношение на подс. А. не е доказано с нито едно обективно фактическо действие, че той е пречил на полицейските органи да си свършат работата – в крайна сметка те са принтирали и са им предоставили копия от актовете. Нищо повече. В Закона за административните нарушения и наказания, по отношение на процедурата за съставяне на актове, фишове и т.н., лицето може да не ги получи - това е негово право. И дори и отказ да имаше да ги получи, това не е пречене на органа – има си реквизит, че е отказал да ги получи, който е по закон, така че дори и първоначалният отказ, за който твърдят полицейските служители, че той бил отказал да получи книжката, защото били за около 1500 лева - това също не може да се приеме, макар че то не е обосновано.

По отношение на втория подсъдим, за който имам също пълномощно, аз ще моля също да постановите оправдателна присъда без приложението на разпоредбата на чл. 9, ал. 2, тъй като не е се установи по никакъв ред, съдът априори прие, че е налице субективния елемент. Вярно е, и не го смятайте за обида, че пред Вас цитирам едни решения на Районен съд, но тези решения са „копи-пейст“ на нашия процес - изтекла регистрация на автомобил, управление на автомобил от лице, което не знае, че е изтекла регистрацията и че не е налице субективния елемент. Това са: Решение № 165/30.06.2020 г. на РС - Ихтиман и Решение № 55/04.03.2020 г. отново на РС – Ихтиман. Има и още едно новооткрито решение по чл. 270, което е само отпреди един месец, което в момента не мога да цитирам. Поддържам всички съображения, които съм изложил пред първостепенния съд, защото пред Вас не излагам нищо ново, с изключение на това, че първостепенния съд ни даде основание да правим анализ на неговите незаконосъобразни съображения.

Съдът се оттегли на тайно съвещание.

След съвещание съдът обяви, че ще се произнесе в законния срок с решение.

Протоколът се изготви в съдебно заседание, което приключи в 11:41 ч.

Председател: _____

Секретар: _____